

ŠTEFAN MARGITA

LIDOVKY JSOU PRO RADOST

Původně mělo vzniknout vánoční album. Když ale operní pěvec Štefan Margita zazpíval loni v červnu na Poctě Karlu Gottovi lidovou písničku Išel Macek do Malacek a ta měla u publika nebývalý úspěch, plány byly změněny. Vznikla deska nazvaná Rež rež rež – lidové písně a Margita na ni nahrál repertoár, který předtím takto uceleně neprezentoval. Příští rok v březnu začne k albu turné, na němž ho doprovodí symfonický orchestr.

Jak dobře jste písně ze svého nového alba znal předtím, než jste je nahrál?

Neznal jsem úplně všechny. Byl tu ale Karel Gott, člověk, který uměl zazpívat cokoli. Vždy jsem si ho nesmírně vážil a vážím, a vždy jsem ho rád poslouchal a poslouchám. Když jsem vybíral písně na desku, objevil jsem na YouTube pořad České televize, v němž zpívá lidové písně. Hodně jsem si jich vybral právě z něho.

Ovlivnil Karel Gott ještě nějak vznik alba?

Byla to koncertní pocta jemu, na které jsem loni v červnu zpíval písničku Išel Macek do Malacek. Chtěl jsem původně zpívat jinou, a sice Mám rozprávkový dom, kterou zpíval v roce 1966 ve slovenštině na Bratislavské lyře. Organizátoři koncertu mi pak ale zavolali a požádali mě, jestli bych zazpíval raději písničku Išel Macek do Malacek. Souhlasil jsem, aniž bych tušil, jak pozitivní odezvu bude u publika mít.

Hned druhý den jsem měl jednání ve své vydavatelské firmě Supraphon. Mělo se týkat natáčení mé nové vánoční desky, jenže zástupci společnosti přišli s návrhem, jestli bych raději nenatočil album lidových

písniček. No a já neváhal a hned jsem řekl, že ano.

Záhy jsem se dozvěděl, že jejich návrh byl inspirován právě tím, jak jsem den předtím zazpíval písničku Išel Macek do Malacek a jaký na ni byl ohlas. Karel Gott zkrátka ovlivnil i vznik desky Rež rež rež – lidové písně.

Jakou zkušenost se zpíváním lidových písniček jste v době, kdy se rozhodlo o vydání alba, měl?

Nevelkou. Tenkrát ještě žila má zlatá partnerka Hanka Zagorová. Když jsem přišel domů a řekl jí, že jsme se se Supraphonem dohodli na albu lidových písniček, zeptala se mě, jestli jsem je někdy zpíval.

Odpověděl jsem jí, že systematicky ne, ale zkusíme to. A ona mi řekla, abych si je začal zkoušet zpívat, protože je to úplně jiný styl než ty, které jsem do té doby zpíval. A měla pravdu. Musel jsem se hodně připravovat.

V čem je to jiné?

Jsem operní zpěvák, ale operní zpěv jsem při nahrávání lidových písniček použít nemohl. Bylo možné ho, pravda, využít více než třeba u nahrávání šansonových

písní, ale nelze na něm stavět a nelze na něj spoléhat. Celé je to třeba odlehčit.

Důležité byly aranže Dana Hádl. Řekl mi, že do nich chce dát i prvky hudební moderny. Myslím, že se mu to povedlo. Nahrávání bylo tak příjemné, že jsem některé písničky natočil za pouhých deset patnáct minut. Pak mi bylo líto, že už jsou natočené, a rozhodl jsem se, že je pro jistotu nazpívám ještě jednou. Dan Hádl byl však nesmlouvavý a řekl, že v žádném případě, protože už se mi to tak dobře nazpívat nepovede. Je pravda, že většinou bývá první záznam nejlepší.

Nahrál jste více písniček, než kolik je jich na desce?

Nahráli jsme i několik vánočních lidových písní. Zjistili jsme ale, že se k ostatním na desku nehodí, takže jsme si je schovali na vánoční album.

S albem Rež rež rež – lidové písně vyrazíte na pódia. Jak budou koncerty vypadat?

Doprovodí mě symfonický orchestr, mým hostem bude i cellistka Iris Moris. Nebudu ale celou hodinu a půl zpívat jen lidové písně. Představíme celou desku, která

má asi pětapadesát minut, a ve druhé půlce sáhne k mým skladbám z jiných žánrů. První koncert odehrajeme 19. března ve Zlíně.

Čekají vás také dva koncerty, na kterých zpěváci uctí osobnost Hany Zagorové. První se odehraje 19. prosince ve Velkém sále Lucerny v Praze a druhý 6. února 2024 v pražské O2 areně. Jaké budou?

Musím přiznat, že organizačně nemám ani s jedním nic společného. Budou nicméně vypadat přesně tak, jak si je Hanka ještě před svou smrtí naplánovala. Původně to měl být koncert k jejím pětasedmdesátinám, ale ona ho už nemohla odzpívat. Na těch vystoupeních zazpívají Helena Vondráčková, Leona Machálková, Monika Absolonová, Petr Rezek, Karel Vágner, lidé z krásného muzikálu Biograf láska a další.

Vy také?

Ano i ne. Budu v hledišti a na závěr bych měl zazpívat vánoční duet, který Hanka natočila s Markem Ztraceným. Budu ho zpívat s ním.

Foto © Martin Kubica

EMIL VIKLICKÝ

ČERPÁM OD JANÁČKA I FOLKLORISTŮ

Pianista, skladatel i aranžér Emil Viklický obohatil jazzovou scénu originální tvorbou i virtuózní hrou. 23. listopadu 2023 oslaví pětasedmdesáté narozeniny a Supraphon k této příležitosti vydal jubilejní reedici alba z roku 1991 *Za horama, za lesama...* Viklický ho nahrál v triu s kontrabasistou Františkem Uhlířem a bubeníkem Cyrilem Zeleňákem a s hosty, houslistou Jiřím Pavlicou, cimbalistou Milanem Malinou, saxofonistou Františkem Kopem a zpěvačkami Ivou Bittovou a Věrou Domincovou. Desku tvoří osm původních folklorních předloh a dvě Viklického autorské skladby.

Album vyšlo v roce 1991, natočeno však bylo dříve. Jak přicházelo na svět?

Někdy v roce 1986 nebo 1987 mi dal Supraphon obvyklou týdenní frekvenci ve studiu v Hrnčířích na natočení alba *Homage to Joan Miró*. Točilo ho mé jazzové kvarteto s Talichovým kvartetem a vyšlo v roce 1988. Nahrávku jsme tenkrát stihli za dva a půl dne a rozhodli jsme se, že ve zbylém čase natočíme ještě něco.

Přes noc jsem nachystal nějaké lidovky a v dalších dnech jsme většinu písní, které pak byly na desce *Za horama, za lesama...*, nahráli. Zprvu jsem si myslel, že když vznikly v době natáčení alba s Talichovým kvartetem, mohli bychom vydat dvojalbum se všemi nahrávkami. To jsme však brzy zamítli a rozhodli se folklorní nahrávky schovat.

Začátkem roku 1989 už to bylo v Supraphonu volnější a mně bylo navrženo, aby-

chom folklorní materiál dokončili. Řekl jsem si, že pozveme Juru Pavlicu a zpěvačku Věru Domincovou jako hosty a s nimi to dotáhneme do konce. To se stalo, přidali se i další hosté, ale k vydání došlo až v roce 1991.

Proč jste na desce chtěl mít právě Pavlicu a Domincovou?

Jura Pavlica mě někdy v roce 1985 nebo 1986 pozval, abych si s jeho skupinou Hradišťan zahrál na hradě Buchlov. Přijel jsem tam se svým staříčkým žigulíkem, ve kterém jsem měl naložený nástroj a zesilovač. Dorazil jsem k takovému uzoučkému mostku, jenž vede až ke hradu, zasedl se u něj, ale nakonec se mi na hrad podařilo dojet.

Když jsem se připravoval k vystoupení, uslyšel jsem zpěv Věry Domincové a přišel mi naprosto fantastický. Tenkrát se vlastně pozdější spolupráce zrodila.

Vzpomínám si také, že po koncertě za mnou přišla taková krásná sedmnáctiletá dívka a začala si stěžovat, že Jura Pavlica zpívá slova písniček špatně. Dodala, že její babička v nich zpívá něco jiného, no a já si uvědomil, že v tom regionu existuje i mezi velmi mladými lidmi přirozená muzikalita a zajímá je i obsah písní. Nevím, jestli to platí i dnes, ale tenkrát to tak bylo.

Album *Za horama, za lesama...* vyšlo do doby, která nebyla české muzice příliš nakloněna. Bylo krátce po revoluci a lidé chtěli poslouchat hlavně hudbu, kterou do sametové revoluce poslouchat nemohli, tedy zahraniční. Vnímali jste to?

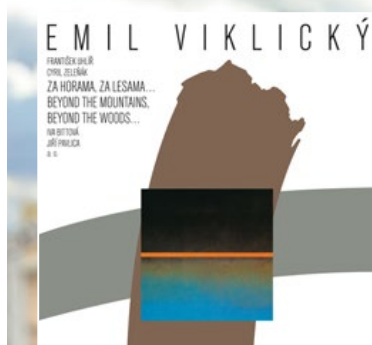
Máte pravdu, to album vyšlo v nesprávný čas a zapadlo. Pamatuji si, že jsem se byl v Supraphonu ptát, jak to s ním vypadá,

ale tam panovaly zmatky. Nikdo mi nebyl schopen říct, co s ním bude.

Jaký je váš vztah k folkloru?

Pozitivní, ale nejsem folklorista. Jsem janáčkovce. Vždycky mě na něm zajímala jeho úžasná schopnost vytvořit drama, napětí a emoci na dvou taktech. Logicky jsem se tedy začal zajímat o jeho východiska, která jsou celkem jasná. Jsou to lidové písně.

Ještě v době, kdy jsem studoval matematiku, jsem šel v Olomouci kolem antikvariátu a všiml si, že tam mají za patnáct korun od Janáčka a Pavla Váši knihu *Moravské písně milostné*. Koupil jsem je a čerpal z nich. Dodnes je mám. Čerpal jsem i od folkloristů Jury Pavlici nebo Zuzany Lapčíkové. Na svých dalších nahrávkách jsem se ostatně k folkloru vracel. Má první deska, která vyšla v roce 1978, byla také folklorní. Jmenuje se *V Holomoci městě*.

SU 6909-2

Foto © Lukáš Kaderáček

PETR JANDA / AUDIOKNIHA DÁVNO PLUS

Velký příběh jedné výjimečné hudební kariéry. Legenda české rockové scény, zpěvák, hudebník, skladatel a frontman kapely Olympic načetl osobně svou autobiografii. Ačkoliv osobu Petra Jandy nelze oddělit od jeho profese, v knize nám odhaluje i své soukromí, poznáváme ho jako člověka, jenž vzpomíná na dětství, rodiče i svoji vlastní rodinu, na hezké i tragické chvíle, zkrátka na vše, co mu život v průběhu času dal i vzal. Součástí audioknihy je také 25 hitů od Olympiku i ze sólových projektů, které vycházejí též samostatně na digitálním kompilačním albu Dávno plus – Písníčky ze stejnojmenné audioknihy a jsou rovněž k poslechu na všech streamovacích platformách. Navíc Petr Janda své vyprávění proložil vlastními kytarovými improvizacemi.

Občas Olympic označují za české Rolling Stones, minimálně se upozorňuje na podobnou délku působení na hudební scéně a na neutuchající energii. Lichotí vám to?

Tak to víte, že mi to lichotí. Je lepší, když mi lidé říkají, že vypadám na jevišti dobře a že mám spoustu energie, než aby mi říkali, že tam vypadám blbě a že jsem starej dědek. Mně přijde ta energie normální. Mám spoustu aktivit, třikrát týdně hraju tenis, starám se o zahradu, sekám trávu, máme penzion na Moravě, ten taky vyžaduje pozornost, vlastně furt něco dělám. Já nikdy nebyl pecivál, vždycky jsem měl rád fyzickou práci. Kdybyste třeba viděl, jakou mám dílnu! Mám tam všechno možný, a dokonce jsem si koupil i soustruh.

Hrajete už 60 let, došlo někdy k nějakým třenicím?

Tak samozřejmě v kapelách jsou vztahy vždycky složité. Ale my už jsme se za těch

60 let naučili vzájemně tolerovat. Když přijde nějaká hádka, umíme ji včas zarazit, abyste v afektu tomu druhému třeba neřekli, že má blbýho psa, když víte, že si na tom psovi hodně zakládá. Navíc každý někdy udělá chybu a já dřív vyjížděl kvůli každé prkotině.

Kdy jste šťastný?

Abych vám pravdu řekl, tak mě strašně baví muzika. Psychicky je mi pak dobře, asi jako někomu, kdo si dá nějakou drogu. Když hrajeme, tak se pro mě otevírá země. Jsem omámený zvukem a za ty roky mě to nepustilo. Při koncertě v určitéch momentech cítíte, že kapela se spojí v jeden organismus a dohromady to vytváří nebeskej zvuk. Při koncertě pak splývá hlediště s kapelou, a to jsou ty okamžiky, kvůli kterým stojí za to ještě hrát.

Petr Janda s dcerou Martou

Foto © Lukáš Koranda

Foto © Lenka Hatašová

SU 6648-2

HANA WŁODARCZYKOVÁ

DOBRODRUŽSTVÍ S BOŽENOU

Životní příběh Boženy Němcové byl nejprve zpracován v úspěšné minisérii Božena, napsané Hanou Włodarczykovou spolu s Martinou Komárkovou, a poté ve stejnojmenné knize. Všechny zde zaznamenané události vycházejí z reálných záznamů, korespondence i dostupných vzpomínek pamětníků. Poznáváme v něm skutečně bystrou, inteligentní a nadanou krásnou ženu, která naplno snila a naplno žila, a svými názory i jednáním jako by předběhla dvě století a byla naší současnicí.

Sedmnáctiletou Báru provdají rodiče za mnohem staršího úředníka pohraniční stráže Josefa Němce, odmítajícího svobodomyšlnost své manželky dle dobových konvencí, třebaže sám je v řadě názorů pokrokový. Jeho zásluhou se Bára seznamuje s řadou českých vlastenců, objevuje své literární schopnosti, stane se „Boženou“. Jejich vztah je bouřlivý, v mnohém nešťastný, je to spojení dvou silných rozdílných povah, na sebe neustále narážejících. Historie života slavné spisovatelky je plná milostných dobrodružství a zároveň chudoby, stálého stěhování, partnerských rozepří, smutku z úmrtí syna a vlastní nemoci. Když poznáme, za jak těžkých osudových situací tvořila Němcová svá slavná díla, o to více si musíme vážit její tvorby. A když poznáme, jakou sílu a odvahu v sobě měla, pochopíme, proč je pro nás tak důležitá i v 21. století.

S autorkou knihy Božena Hanou Włodarczykovou jsme si povídali jen chvíli před vydáním audioknihy.

Co vás inspirovalo k napsání knihy a scénáře o Boženě Němcové?

Vždycky mě fascinoval mýtus, který se kolem osobnosti Boženy Němcové vytvořil. To, že málokdo přečetl její knihy, ale každý měl na ni názor. Práce na scénářích nás spolu se scénáristkou Martinou Komárkovou, dostala hlouběji k porozumění kým Božena byla, a kým se stala, jak se ona a její okolí spolupodílelo na vytvoření mýtu o ní. To bylo opravdové dobrodružství. A televize nám umožnila o ní vyprávět otevřeně, bez předsudků a dobového idealizování. Kniha pak vznikla z mé potřeby dovysvětlit a dořít, co se do televizní minisérie nedostalo. Udělat za těmi roky práce tečku.

Jak jste se dostala k autentickým dopisům a dokumentům, které jste použila jako zdroje pro vaši knihu?

To nebylo tak složité. Osudy a dilem Boženy Němcové se zabývalo a zabývá

mnoho historiků, badatelů a literárních vědců. Korespondence Boženy Němcové vyšla už mnohokrát tiskem, ta nejkomplexnější ve čtyřdílném vydání. Některá zajímavá dobová fakta jsou i v korespondenci a denících přátel a vrstevníků Němcové: Karolíny Světlé, J. V. Friče, Jana Helceleta a dalších. Autentické dokumenty – jako jsou policejní zprávy, byly z velké části otištěny ve sbornících od Miroslava Novotného. Spolupracovaly jsme při psaní s mnoha historiky a odborníky na 19. století, nebo s muzeem BN v České Skalici. Zvláštní kapitolou byla například práce finanční stráže, s níž jsme se seznamovaly kvůli postavě Josefa Němce.

Co si myslíte o stoupajícím zájmu o audioknihy?

V dnešním uspěchaném světě, kdy nemáme na nic čas, a na druhou stranu máme zároveň neustálou potřebu ten čas co neefektivněji využít – je to skvělá volba. Svoje

děti jsem naučila poslouchat audioknihy na cestách. Je to náš společný zážitek, něco jako návštěva kina. Dobrý interpret navíc vytváří nadstavbu, novou kvalitu díla.

Co říkáte na volbu herečky Taťany Dykové?

Samozřejmě mám velkou radost. Táňa Dyková je báječná, inteligentní a empatická herečka.

Už nevím kdo moudrý řekl, že každý román se píše dvakrát: poprvé ho píše autor, podruhé čtenář, když si ho čte. A když do toho vstupuje herec se svou interpretací tak román vlastně píše potřetí. Interpretace textu je velké dobrodružství, a na to dobrodružství s Táňou jsem se moc těšila.

Audioknihu vydal SUPRAPHON a. s. ve spolupráci s nakladatelstvím PROSTOR s.r.o.

Spisovatelka a scénáristka H. Włodarczyková s herečkou T. Dykovou

MICHAEL ŽANTOVSKÝ: S PROMINUTÍM ŘEČENO

Právě vychází v audiopodobě kniha Michaela Žantovského *S prominutím řečeno*, kterou na jaře vydalo nakladatelství Prostor. Audiokniha plná zajímavých historek a postřehů se setkání s významnými osobnostmi, vychází v koprodukcí Prostoru s vydavatelstvím Supraphon a načetl ji sám autor.

Michaelu Žantovskému jsme těsně po vydání audioknihy položili pár otázek.

Pane Žantovský, co říkáte na vzrůstající zájem o audioknihy?

Jsem trochu rozpolcený. Na jedné straně jsem rád, že lidé knihy víc poslouchají, na druhé straně se bojím, že možná o to méně čtou. Rád bych, kdyby dělali obojí.

Při psaní knihy „S prominutím řečeno“ jste asi vycházel ze svých průběžných poznámek. Nebo si snad píšete deníky?

Pokud jde o vedení poznámek či deníků, obávám se, že jsem v tomto ohledu velmi nesoustavný. Tahle knížka ale není literaturou faktu, nýbrž kombinací vzpomínek s beletrií. To moji úlohu trochu ulehčovalo.

Je pravdou, že čím skutečně významnější osobnost je, tím je i skromnější?

Jsem si jistý, že žádná přímá úměra tu neexistuje. Poznal jsem obyčejné lidi, kteří byli výjimečnými osobnostmi, i nafoukané hlupáky, kteří si mysleli, že jsou výjimeční. A naopak. Ten Nej je v mé knížce až na konci.

Setkání s Woodym Allenem bylo asi Vaše splněné přání. Jaký je ve skutečnosti?

Setkání s Woodym Allenem bylo příkladem známé skutečnosti, že člověk si má dávat pozor na to, co si přeje, protože se mu to může splnit. Skutečný Woody Allen zdaleka nedosahuje velikosti své filmové nebo literární podoby. Ale to se hrdinům filmového plátna stává. Na mém vztahu k jeho filmům a knížkám to nic nezměnilo.

Posloucháte audioknihy?

Občas. Ale mám na to čas jen v autě, a tam většinou poslouchám muziku.

VAŠEK NECKÁŘ VYPRAVUJE POHÁDKY FRANTIŠKA NEPILA

František Nepil se proslavil svými poutavými vyprávěními v psané i mluvené formě. V roce 1969 začal pracovat v redakci vysílání pro děti a mládež v Československém rozhlasu, kde se stal oblíbeným autorem a osobitým vypravěčem celoročních cyklů minifejetonů. Od roku 1972 byl spisovatelem na volné noze. Byl autorem mnoha knih pro dospělé i pro děti. Mezi jeho nejznámější díla patří Kde jsi chodil, Satane?,

Srpen s Bejbinkou, Jak se dělá chalupa, Dobré a ještě lepší jitro, Kněžnin prsten, Malý atlas mého srdce, Lipová alej, Pohádky z pekce, Lišky, dobrou noc, Já Baryk, Polní žínka Evelínka, Naschválničci, Makový mužíček, Pět báječných strýčků, Študlinka a Zachumlánek a další. Některé z jeho knih byly také zfilmované jako večerníčky. Kromě toho napsal řadu scénářů a televizních pohádek. Jeho dílo bylo populární i díky jeho

ranním rozhlasovým vystoupením, která zaujala posluchače svou vtipností, nadsázkou, ironií a laskavostí. Jeho vyprávění byla často inspirována jeho vlastními zážitky.

František Nepil byl v tvorbě pro děti jedinečný. Nyní se po delší době v reedici u Supraphonu vrací legendární album Vašek vypravuje pohádky Františka Nepila. Ty v sedmdesátých letech kouzelně načel právě Václav Neckář a byly doplněny také

o krátké velmi známé písničky. Nová verze této audioknihy je obohacena o tři bonusy, které vznikly v devadesátých letech, a tak se vrací na CD a digitálně album v rozšířené podobě. Booklet audioknihy je pak plný krásných stylových ilustrací Káji Saudka, zvuková stopa prošla pečlivým remasteringem od Václava Neckáře mladšího ve studiu Chevaliere v Řevnicích.

SU 6811-2

SU6902-2

Václav Neckář 23. října oslavil osmdesátiny, Supraphon mu udělil Jubilejní platinovou desku „Legenda Supraphonu“ a vydal 4CD největších hitů i audioknihy s pohádkami Františka Nepila.

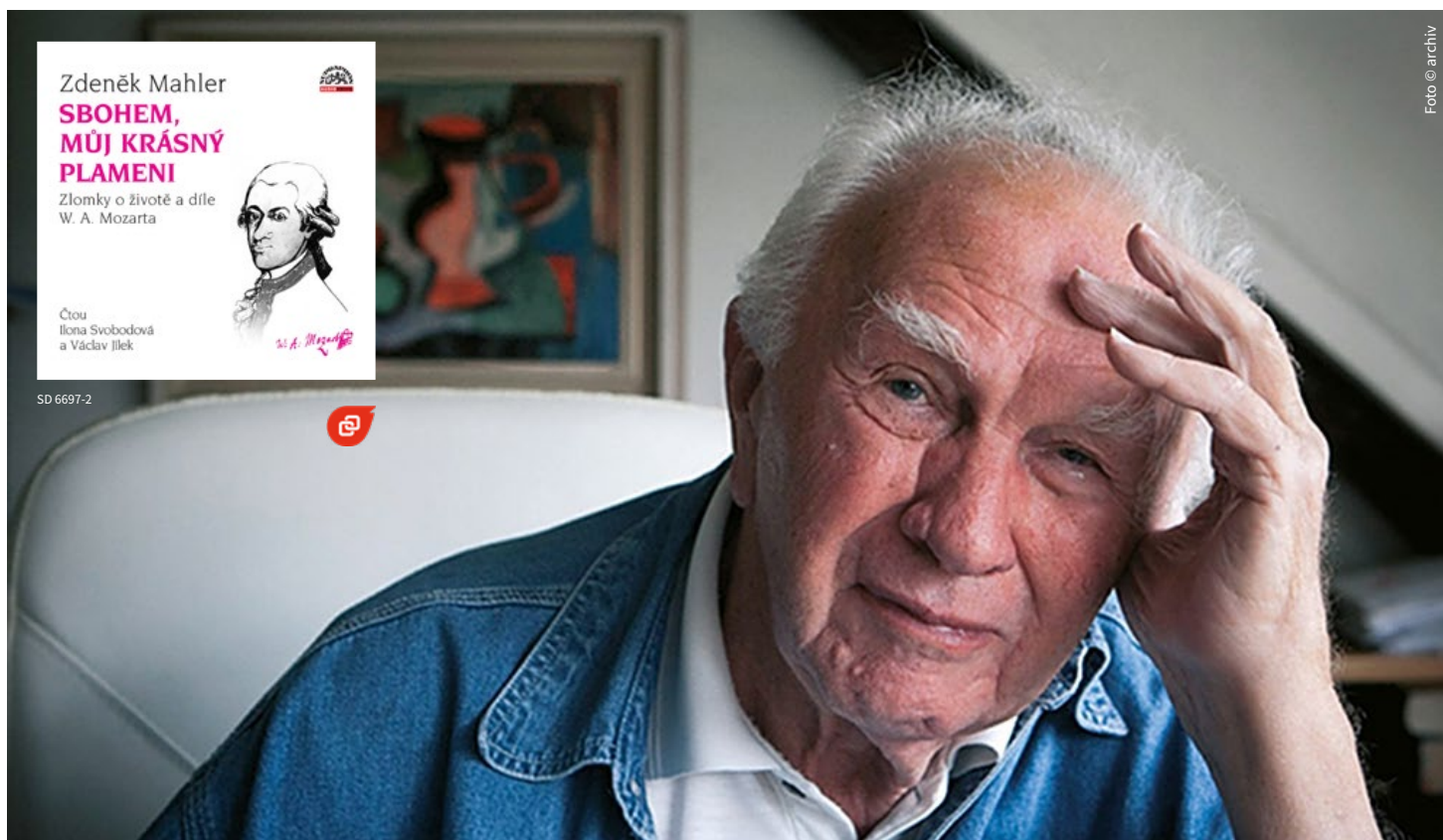

Foto © archiv

ZDENĚK MAHLER

ZLOMKY O ŽIVOTĚ A DÍLE W. A. MOZARTA

Zdeněk Mahler byl významným českým spisovatelem, scenáristou, publicistou a muzikologem, který se narodil 7. prosince 1928 v Batelově. Letos tedy slavíme jeho nedožitý 95. výročí narození. Život a dílo Zdeňka Mahlera jsou spojeny s mnoha oblastmi kultury, jako jsou divadlo, film, hudba, literatura a historie.

Zdeněk Mahler mimo mnoha jiných knih napsal novelu **Sbohem, můj krásný plamení** / **Zlomky o životě a díle W. A. Mozarta**. Život Wolfganga Amadea Mozarta je zde vyprávěn ve fiktivním deníku jeho největší přítelkyně Josefíny Duškové, slavnou zpěvačkou, s níž Mozart trávil dny od dětství až do smrti ve

Vídni i v Praze. Její obydlí na Bertramce bylo pro Wolfganga útočištěm, kam rád jezdil. Autor knihy Zdeněk Mahler už využil své znalosti Mozartovy osobnosti při psaní scénáře k filmu Miloše Formana Amadeus. Nyní Mahler zvolil formu deníku s osobními postřehy autorky, která sledovanou osobnost důvěrně zná

a odhaluje nejrůznější kuriozní situace z Mozartova života. Slavný skladatel se zde objevuje v roli člověka, jenž od raného dětství projevovat zcela samozřejmě svou hudební genialitu. Zároveň má zvláštní oblibu v kuriozitách, komplikovaných šifrovaných záznamech, různých hříčkách a netradičních hrách.

Deník čte se zalíbením a vtipným důrazem na zvláštnosti hudebního skladatele Ilona Svobodová. Pasáže, kterými autor komentuje dění s vysvětlujícími dodatky, pak vypráví s účastí Václav Jílek. Audioknihy doprovází Mozartova hudba pečlivě vybraná z bohatého katalogu nahrávek Supraphonu.

Foto © Martin Kubica

Foto © Martin Kubica

REDAKCE: Vladan Drvota, Lukáš Kadeřábek, Marek Šulc, Tomáš Pilát a David Landštof / grafická úprava: Marek Šmidrkal

KONTAKT: SUPRAPHON, a. s., Palackého 740/1, 112 99 Praha 1, tel. (+420) 221 966 604, fax (+420) 221 966 630
promotion: promo@supraphon.cz; obchodní oddělení: obchod@supraphon.cz

www.supraphon.cz

www.youtube.com/supraphon

www.facebook.com/Supraphon